Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. 15 Juni 1903. 52 Aargang.

Joseph Smith: En Guds Profet.

(Af Ældste Levi Edgar Young, Præsident over den schweiziske Mission.)

I

De Sidste-Dages Profet, Joseph Smith, blev født den 23 December 1805 af gode Forældre i Staten Vermont. Hans Fader var en arbejdsom Landmand, og Joseph blev opdraget efter den gamle Tids Skik, da Drengene i en meget tidlig Alder lærte at bruge baade Øxe og Plov. Familiens Forfædre vare driftige Englændere, som emigrerede til Massachusetts-Kolonien omkring Midten af det syttende Aarhundrede. Drengen Joseph var af en tankefuld Natur; han laa uden Tvivl mangen Nat i det lille, gammelt udseende Hus i Palmyra og Manchester (i Staten New-York) og overvejede den religiøse Forvirring, som i hans Drengeaar existerede omkring ham. Han havde en urokkelig Tro til Gud og fulgte bogstavelig Apostelen Jakobs Ord: „Men dersom Nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." Joseph tørstede efter Klarhed overfor de religiøse Forvildelser, og en Morgen i Foraaret 1820 gik han ind i Skoven og bad. Da var det, at Gud, vor himmelske Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, lode sig til Syne for ham og forkyndte, at Evangeliets frelsende Plan skulde blive gjengivet. Den 21 September 1823 viste Engelen Moroni sig for Joseph og sagde, at han skulde blive et Redskab til at udføre Guds Villie i den sidste Uddeling. Fire Aar senere overgav den samme Engel ham Pladerne, som indeholdt Oldtidsindbyggernes Historie i Amerika. I Maj 1829 aabenbarede Johannes den

Døber sig for Joseph og Oliver Cowdery og lagde sine Hænder paa deres Hoveder og beseglede paa dem det aaroniske Præstedømme, „som holder Nøglerne til Engles Betjening og Omvendelsens Evangelium samt til Daab i Vand til Syndsforladelse". I Juni aabenbarede Peter, Jakob og Johannes sig for Joseph og Oliver og beseglede paa dem Apostelembedet, som de selv havde modtaget for over atten Hundrede Aar siden af Jesus Kristus. Efter at han saaledes var kaldet af Herren, organiserede Joseph Smith Jesu Kristi Kirke den 6 April 1830. Fra denne Stund var han Resten af sit Liv omringet af Sandhedens Fjender; thi Satan var besluttet paa ikke alene at ødelægge Profeten, men ogsaa at faa Guds Kirke udryddet af Jorden. Han levede som en sand Herrens Tjener, og hans Ord var den sande Profets. Da han havde fuldbyrdet sit mægtige Arbejde, blev han den 27 Juni 1844 dræbt af en Pøbelhob i Carthage Fængsel i Staten Illinois.

II

Joseph Smith blev født, da en ny Æra i Verdens Historie begyndte. De Forenede Stater vare endnu kun at ligne ved en „ung Ørn", der udspænder sine Vinger til Flugt, sund, stærk og forhaabningsfuld. En ny Nation var lige bleven grundlagt — en Nation, der for første Gang i Verdens Historie indrømmede religiøs Frihed for Alle. Mennesket havde lært at respektere sig selv som Menneske; og i et Land, hvor Jordbunden var ny, og hvor Naturen aabnede sine Arme for de bedste af den menneskelige Befolkning, var der ingen Brug for den gamle Verdens Ideer. Et stort og vidtrækkende Land vilde med Tiden frembringe et driftigt og mægtigt Folk, og inden mange Aar skulde Verden med Forbauselse skue en hel Række Opfindelser, som Menneskene aldrig havde drømt om før. Opfindelsernes Tidsalder begyndte nemlig at fremglimte; den haardføre Pioner tiltvang sig Vej fremad mod det fjerne Vestens øde Egne og Udørkner; Øxen og Hakken, Ploven og Hesten vare hans bedste Venner, og med disse aabnede han en af de vidunderligste Veje for Fremtidens Slægt og lagde Grundvolden til Trans-Missisippi-Staterne. Den fundamentale Lov i det amerikanske Liv — der betød religiøs Frihed for Alle — denne Lov udvikledes hurtigt og skulde i Tidens Løb underkaste sig alle Religioner og alle Mennesker. Med den nye Tidsalder og med den nye Slægt kom Kristi Evangelium paany frem. Dets Tilsynekomst var bleven tilbageholdt til den fremskredne Tidsalder, som nu havde holdt sit Indtog.

I Republikens tidlige Dage vare Folk som Regel religiøse og gudfrygtige. Men mange hang endnu ved Tidsalderens Overtro, og religiøse Opvækkelser tiltoge idelig. De religiøse Samfund splittedes for hver Dag, der gik, og Voltaires Forfattervirksomhed i Frankrig og Tom Paines i Amerika udøvede en forbausende Virkning paa Alles Sind hos alle Klasser. Efterhaanden blev man mere og mere forvirret over de

saliggjørende Principper, og naar det gjaldt om at komme til en Forstaaelse af Bibelen, var man i fuldstændigt Mørke.

Det var ikke alene en religiøs Gjæringstid, men ogsaa paa andre Omraader tiltog det almindelige Røre. Den praktiske Videnskabs Ideer virkede revolutionerende paa Alles Tanker. Først kom Dampskibet, saa Jernbanen, og efter nogle faa Aars Forløb fremkom McCormicks Meje- og Saamaskine, Telegrafen og Kablerne. Hvor underligt holder ikke Udviklingen af Menneskets Tankegang Skridt med Gjengivelsen af Evangeliets herlige og frelsende Plan! Og lad os med det samme lægge Mærke til den Kjendsgjerning, at eftersom Mennesket er gaaet fremad i Videnskab og Filosofi og været i Stand til at virkeliggjøre de store Geniers Ideer, have alle Fremskridt og den tiltagende Intelligens peget hen paa Sandheden af Herrens Værk og de Sidste-Dages Profets guddommelige Arbejde. Der er mange Veje til Sandheden, og de lede alle til et stort Maal. Tennyson havde sikkert Ret, da han skrev:

Jeg tror, at alle Tider fyldes af en heftig Trang,
og at Menneskeianken klares under Solens lyse Gang.

Videnskab, Kunst og Filosofi indtage alle deres Plads i Opdragelsens og Oplysningens Verden. Der maatte en Laplace, en Darwin og en Tyndall til for at trænge ind i Naturens Inderste og læse Naturens Love. Der maatte en Raphael, en Van Dyck eller en Correggio til for at sætte alle Naturens sublime Farver paa Lærredet. Plutarch, Plato, Shakespeare og Carlyle have givet os nogle af Menneskets mest guddommelige Tanker. Der maatte en Kant, en Spencer og en Spinoza til for at bære os ind i Filosofiens Rige, men der maatte en Joseph Smith til for at aabne for Sandhedens Kanaler ved Aabenbarelse fra de høje Himle; og det er den Magt og den Kraft, der vil lære Menneskene alle Love, alle Grundsætninger, al Sandhed.

III

Joseph Smiths første Erklæring til Verden var, at han saa' Gud og hørte hans Røst. Det var i den skjønne Foraarstid, da al Naturen aandede Fred, og da den første Grøde viste sig under Solens oplivende Straaler. Kornet paa Marken og Fyrren i Skoven tilnikkede alle velvilligt, og Fuglene kvidrede muntert omkap. Tusindfryd og Gaaseurt bredte sig under de høje Træer, og Træerne værnede dem ømt. Alt i Naturen blussede i sin straalende Pragt, da den unge Dreng knælede i Skoven og aabnede sit Hjerte for sin Skaber. Han fremstillede sig paa den enfoldige Maade, som Herren har sagt, at alle hans Børn skulle gjøre. Gud talte til den uskyldige Yngling og forkyndte gjennem ham til Verden, at hans hellige Love og Anordninger ikke vare paa Jorden. Der blev sagt ham, at han fra nu af maatte forberede sig til Fremtidens store Arbejde; derfor kunde denne Dreng, kun fjorten Aar

gammel, erklære for Verden, at Gud igjen havde talet fra Himlen. Kunstnere have betagende malet „Korsfæstelsen“, „Frelserens Fødsel“ og „Edens Have“. Hvilket ophøjet Emne vilde da ikke „Joseph Smiths første Bøn“ være for Malere, og hvor meget skjønt kunde de ikke bringe ud af denne Studie!

Ved Fuldmagt fra Himlen blev Joseph Smith Grundlæggeren af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige — en stor Paastand, men en Paastand, som er prøvet og bevisliggjort i Alt, hvad han har talet og skrevet, og i alt hans Arbejde. Eet skal den „kristne“ Verden altid erindre, at Profeten aldrig „prædikede Joseph Smith“, men altid Guds Herlighed og hans Rige. Jeg erindrer, at jeg engang talte med en Præst af den engelske Kirke i Friedenstein Fæstning, Gotha, Tyskland, og den gejstlige Herre udtrykte sig med: „Ideen om Aabenbaring er skjøn og tiltalende. At tænke sig, at Gud, vor Fader, vilde tale til os — hvad kunde være mere ideelt for os at overveje; men noget saadant er umuligt.“ Dette er i Sandhed en ligefrem Tilstaaelse af, at den „kristne“ Verden ikke kjender det sande Evangelium. Gud er almægtig, barmhjertig og fuld af Kjærlighed. Han er vor Skaber, hans Herredømme er uendeligt, og hans Kjærlighed udstrækker sig til alle hans Børn. Gud maa kjende det evige Livs Love, og saafandt Gud er vor Fader og vi hans Sønner og Døtre, maa det være naturligt for ham at meddele sig til os og sætte os i Stand til at modtage Lærdomme, ved hvilke vi kunne erholde en sand Lyksalighed. Kan der være et smukkere Begreb og en skjønnere Forestilling om Menneskets Slægtskabsforhold til Guddommen end denne? Og dette var kun en Paastand af Joseph Smith.

IV

En af de lærerigeste Artikler, der nogensinde ere skrevne over et Emne, er den, som meddeler Profetens Ideer om de Forenede Staters Regjeringspolitik og Magt. Nogle af disse Ideer, der gaa ud paa at indrette Fængsler til Skoler, undervise og opdrage Forbryderen og derved reformere ham, ere allerede blevne førte ud i Praxis i Staten Ohio. Dersom hans Ideer om Slavespørgsmaalet vare blevne antagne før den store Rebellion, vilde den amerikanske Nation være bleven sparet for mange Aars haarde Lidelser, og tusinde Hjem vilde være blevne bevarede. I 1844 blev Profeten opstillet som Kandidat ved de Forenede Staters Præsidentvalg, ikke saa meget fordi han ønskede at blive valgt til dette Embede, som fordi det var hans Ønske at bringe de Helliges Lidelser frem for Regjeringen. Han udtalte da ved et politisk Møde:

„Jeg vilde ikke paa nogen Maade have tilladt mine Venner at opstille mig som Kandidat til Embedet som Præsident for de Forenede Stater, dersom jeg og mine Venner havde haft det Privilegium at nyde vore civile og religiøse Rettigheder som amerikanske Borgere, ja, de Rettigheder, som Konstitutionen uden

Forskjel garanterer enhver af sine Borgere. Men dette ere vi som et Folk blevne nægtede fra Begyndelsen. Forfølgelse har Tid efter anden rullet over vore Hoveder fra visse Dele af de Forenede Stater ligesom Tordenskrald paa Grund af vor Religion, men endnu er ingen Del af Regjeringen kommen os til Undsætning. Og i Betragtning af disse Ting anser jeg det for min Rettighed at erholde al den Indflydelse og Magt, jeg kan saa til Beskyttelse af krænket Dyd og Uskyldighed; og om jeg mister Livet i en god Sag, er jeg villig under mine Bestræbelser for at opretholde de Forenede Staters Konstitution og Love til frit at blive ofret paa Sandhedens, Dydens og Retfærdighedens Alter, om det gjøres fornødent for Menneskeslægtens almindelige Vel."

Døden bortrev ham imidlertid, inden han naaede dette Maal; men lyt til hans Ord i den førstnævnte Artikel.

„Vort fælles Land tilsteder alle Mennesker de samme Fordele, de samme Lettelser, den samme Forsorg, den samme Hæder og den samme Belønning. Og Konstitutionen hykler ikke, naar den siger: Vi, de Forenede Staters Folk, bestemme og grundlægge — for at skabe en mere fuldkommen Forening, opretholde Retfærdigheden, sikre den indre Ro, sørge for det fælles Forsvar, fremme det almindelige Velfærd og sikre os selv og vore Efterkommere Fredens Velsignelse — denne Forfatning for Amerikas Forenede Stater! Denne Forfatning udtrykte netop, hvad den mente, uden Hensyn til Farve, Stand eller Vilkaar, ad infinitum (i det Uendelige). Enhver Stræben og enhver Forhaabning hos et kraftigt og virksomt Folk, der er omgivet med saa viist, saa liberalt, saa dybt, saa klart og saa højt et Privilegium af ens Rettigheder, som indeholdes i den omtalte Konstitution, burde behandles af den indsatte Regjering med ligesaa megen Opmærksomhed som af Himlens Engle, naar de frembære de Helliges Bønner, fordi Kjærlighed, Tillid og Enighed, lig Solen, Maanen og Stjernerne, skulde være dets Kjendetegn .... Enighed er Styrke; og naar jeg overvejer Vigtigheden deraf med Hensyn til alle Regjeringers Fasthed, er jeg i høj Grad forbauset over det følle Røre, som Personer og Partier foranstalte i deres Jagen efter at naa Magten ved at opægge til Uenighed og støtte sig til de gængse, populære Bevægelser. Heller ikke er jeg mindre forbauset ved den Tiltagelse af Magt og Undertrykkelse af Retfærdighed, der saa ofte viser sig som et Udslag af Legislatorernes*) Virksomhed for at bane Vejen for yndede politiske Planer, som ere ligesaa blottede for indre Værd, som en Ulvs Hjerte er for den menneskelige Venligheds Behagelighed."

Hvor let opdager man ikke i disse Ord den Kjendsgjerning, at Profeten forstod sin Tids politiske Stilling. Han gjennemskuede saadanne Mænd som Henry Clay og Martin Van Buren og læste deres Følelser som i en aaben Bog, og han forstod den Kurs, som Regjeringen i Washington fulgte. Men lad os læse mere fra den samme Artikel.

„Tilraad eders Legislatorer, at de, naar de vedtage Love for Tyveri, Indbrud eller nogen anden Forbrydelse, da lade Straffen komme til at bestaa i Arbejde paa Veje, paa offentlige eller paa andre Pladser, hvor Forbryderen kan lære mere Visdom og mere Dyd og blive mere oplyst.**) Haardhed og Afsondring vil aldrig reformere Menneskets Tilbøjeligheder saa meget som Fornuft og

*) Medlemmerne af de lovgivende Forsamlinger i de Forenede Stater.

**) Noget lignende har man i vore Dage forsøgt i Jylland ved at lade Tugthusfanger opdyrke Heden.

Venskab. Kun overfor Morderen maa Indespærring eller Død anvendes. Lad Forbedringshusene blive omdannede til Læreanstalter, hvor den himmelske Intelligens udelukker enhver Levning af tidligere Tiders Barbarisme overfor Forbryderen. Fængsling for Gjæld er noget, som selv Barbaren i sin Grumhed ikke tillader. »Amor vincit omnia!« (Kjærlighed overvinder Alt.)

I gode Indbyggere af Slave-Staterne! Andrag ogsaa eders Legislatorer om at afskaffe Slaveriet i Aaret 1850 eller nu, og frels eders Abolitionister*) fra Bespottelse og Ruin, Skjændsel og Skam.

Ansøg Kongressen om, at den af Overskudet ved Salget af offenligt Land og ved Nedsættelse af Honoraret for Kongressens Medlemmer betaler enhver Mand en rimelig Pris for hans Slaver.

Tag Lænkerne af den stakkels sorte Mand og giv ham Lønarbejde ligesom andre menneskelige Væsener; thi „en Times ærefuld Frihed paa Jorden er mere værd end en hel Evighed i Trældom“.... Lad alle Mennesker blive dømte efter deres Hæderlighed og Værdighed“.

Her er den moralske Reform. Joseph Smith fremsatte for mange Aar siden den store Sandhed, som alle Økonomer i vore Dage holde fast ved. Og de sydlige Stater begik den største Fejl, deres Historie kan opvise, da de istedetfor at følge denne Sandhed valgte Krigens Rædsler.

V

Joseph Smith var en Midler i Herrens Haand til at skjænke Verden en Bog, der har været Aarsag til nye Granskninger af de viseste Mænd, fordi den omhandler Oldtidsindbyggernes Historie i Amerika. Overfor dette Værk maa den samvittighedsfulde Læser drage en af to Slutninger: enten maa den være et Værk af en stor Lærd i Lighed med Kant eller Bacon, eller ogsaa maa Bogen — som dens Titel lyder: „En Beretning skreven ved Mormons Haand paa Plader efter Nephis Plader“ — være aabenbaret til Profeten paa de Plader, fra hvilke den blev oversat. Den er et større Arbejde end Newtons „Principia“ eller Laplace's „La Mechanique“, thi den giver Løsningen paa det største Spørgsmaal, som den menneskelige Tanke kan fremsætte: Hvad leve vi for her og hvad efter Livet?

Vor Sidste-Dages Profet har ved guddommelig Inspiration efterladt os Lærdomme, der ere i Stand til at give os et skarpere Syn paa Ideernes Lysveksling. Han hengav et Liv, der var fuldt af Visdom, og han blev Redskabet til igjen at fremsætte i sin Renhed den store Gjenløsningsplan, som Mennesket kun ved Ydmyghed og Bøn kan gjøre sig forstaaelig. Han har i sine Lærdomme legemliggjort Livets Ideal paa Jorden; han saa i Mennesket Evnernes og Magtens herlige Udfoldelse og udpegede den rigtige Vej, ad hvilken det kan blive kraftigt og virksomt, mægtigt og frit. Hans Liv er en virkelig Prøve paa, at „de Rene af Hjertet skulle se Gud“. Joseph Smiths Lærdomme ere tillige en Nyttighedslære, der endnu lyser i sin fulde Styrke. Hans Liv var viet til Opofrelse og lærte derved Andre det væsentlige i Livet —

*) De, som kjæmpede for Afskaffelse af Slavehandelen.

Kjærlighed. Han var begejstret for Verden, som omgav ham, og besad den store Tro til Menneskeslægtens Fremskridt. Han lærte de gode Gjerningers Kraft, „at Guds Herlighed er Intelligens", og at Kundskab — sand Kundskab — er den Vej, der leder os tilbage til Gud. For ham var Menneskehedens universelle Broderskab det endelige Maal for Samfundslivet, og hans Paastand var, at vi i vore Gjerninger med Tro paa Jesus Kristus som vor Frelser og den, der har vist os Vejen, vilde tilsidst bringe den menneskelige Familie til denne Fuldkommenhed.

Joseph Smith er i vor moderne Historie bleven misforstaaet, en Lod, der jo har ramt alle store Mænd og navnlig Profeterne. Det ligger i Tidsalderens Magt at tage hans Lærepunkter op, mens Historiens Muse engang vil græde over den begaaede Uret, ligesom den altid maatte fælde Sorgens Taarer over Slægtens Store, naar de ikke bleve modtagne af deres egen Tid. Hvor sandt har ikke Franskmanden Temilron skrevet: „Menneskenes Øjne have aldrig været tilstrækkeligt rettede mod noget Brændpunkt, saa at de kunde bemærke Timen for en Verdensbefriers Komme. Ikke ad Alfarvej, men ad den snevre Sti fører Sandheden sit Kongerige til Menneskene. Det Gode har aldrig i Hast sejret paa Jorden, og vi se heller ikke i noget Tilfælde, at Sandheden er gaaet frem og har modtaget sin Krone i en Paradedragt. Vejen til dets Kongerige gaar over Golgatha under en haanende Pøbels Akkompagnement."

VI

Tiden vil prøve alle Tings Kraft. Profeten Joseph Smiths Arbejde og Gjerning ligger nu foran Verden og drager alle samvittighedsfulde Mennesker til Eftertanke. Een Ting er sikker: Intet kan tilintetgjøre det Værk, han har paabegyndt, thi det er efter Skaberens Plan; for hver Dag, der gaar, se Menneskene det i et klarere Lys, og Tiden vil berede det en almen Antagelse. Profeternes Forudsigelser maa opfyldes, og de Sidste-Dages Profet tilligemed hans Efterfølgere ville staa som Kristi Tjenere og Verdens Befriere. Fremtiden er herlig, som vi møde den, og som vi tage imod den. Den vil bringe os Virkeliggjørelsen af alle Ting, baade menneskelige og guddommelige. Profetisk har Tennyson sunget:

„Thi jeg saa' ind i det Fjerne saa langt, som menneskeligt Øje kunde se,
saa' det hele Verdensrige og de Undere, der vilde ske . . . .
saa' Krigsfanfaren standsed, og Standarten foldet blev
i den store Verdensfred, som Menneskene underskrev."

(Mill. Star.)

---

15 Juni 1903.

Frafaldet fra den oprindelige Kristendom.

Det store amerikanske Blad New York Herald skrev i sin Tid:

„Ingen kan sammenligne den nuværende kristne Kirke med den i Apostlenes Dage eller den i de to første Aarhundreder efter Kristus uden at føle sig overbevist om, at vi aldeles have forladt Hovedgrundsætningerne, og ved at skjænke Lovens Bogstav og Gudsdyrkelsens ydre Form vor Opmærksomhed have vi tabt Aanden i begge Dele. Gjennem de sidste femten Aarhundreders Forløb har Kristendommen tilranet sig stor Anseelse, Vælde, Rigdom, fremstillet sig i prægtige Kathedraler, smykket sig med pragtfulde Klæder og paa flere andre Maader søgt at vildlede og bedaare Menneskeheden. Den nuværende Kristendom har gjort endnu mere; den har fordoblet sine Læresætninger, og ved at benytte sig af en paatagen Myndighed, til hvilken den ikke har mindste Skygge af Ret, har den tiltvungen sig de Uvidendes og Tankeløses Medvirkning.

En saadan Tingenes Orden kunde have egnet sig godt for Middelalderens Tid med dens Særegenheder, men den egner sig ikke for det nittende Aarhundredes Oplysning og Fremgang, hvori vi leve. I vor Tid ræsonnerer man, er praktisk og øver Kritik, hvorimod man i tidligere Tid fulgte blindt hen. Sandhedens Fakler blive nu baarne uden Frygt, selv til de helligste Steder, og i alle Lande gives der nu Mange, som ere overbeviste om, at Kristendommen ikke bestaar hverken i Læresætninger, Vælde, Rigdom, prægtige Kathedraler, pragtfulde Klæder eller nogen anden Urimelighed, enten den er pralende eller ringe, enten den er sanktioneret af Biskop eller Præst — men den bestaar i Noget, forskjelligt fra alt dette, i noget Enklere, Renere, Klarere og mere Ædelt end nogen af de fornævnte eller dem alle forenede.

Kristendommen kan kun beholde sit Herredømme over Menneskenes Hjerter og Samvittigheder ved at gjenfødes med noget af den naturlige, enkle og usmykkede Skjønhed, hvorved den vandt sine første og største Sejre. Kunde Kristendommen fremstilles igjen, som den var i sin Sorgs og Ydmygelses Dage, vilde Verden bøje sig for den og med Tilbedelse underkaste sig dens Villie."

Ældste C. W. Penrose, Chefredaktøren af Deseret News, ledsagede disse Ord med følgende Kommentar:

„Det bekjendte almindelige Frafald fra den oprindelige kristne Tro er meget klart vist i de ovenstaaende Bemærkninger. Dette er en Sag, som de Sidste-Dages Hellige i mange Aar have henledet Opmærksomheden paa. Ved at erklære dette have vi mødt Verdens Haan. Vi have ikke alene paavist det store Frafald, som har fundet Sted siden den aposto-

lige Tidsalder, men vi have ogsaa bevist, at den sande Kirke er bleven oprettet igjen i al sin oprindelige Kraft og med „sin naturlige, enkle og usmykkede Skjønhed, hvorved den vandt sine første og største Sejre". Bladet fremsætter den Anskuelse, at „kunde Kristendommen fremstilles igjen, som den var i sin Sorgs og Ydmygelses Dage, vilde Verden bøje sig for den og med Tilbedelse underkaste sig dens Villie". Har Verden nogensinde med Tilbedelse underkastet sig Guds sande Kirke? Have Menneskene i nogen Tidsalder underkastet sig den? Er Verden renere nu end i tidligere Tider? Have Menneskene i det nittende og nu i det tyvende Aarhundrede været mere tilbøjelige til at underkaste sig Sandheden, end de vare i det første? I Theorien bliver Sandheden hævet til Beundring for Menneskene, men i Virkeligheden er den udelukket fra det praktiske Liv. Redaktørerne overøse Sandheden med Veltalenhed og lovprise dens Skjønhed, Magt og Herlighed, som Grundsætning betragtet, men naar den kommer foran dem i sin Virkelighed, vil det vise sig, at de foragte den i deres Hjerter.

Flertallet af Menneskene dyrke ikke Sandheden i disse de sidste Tider. Deres Dyrkelse er ofret til Mammon, og istedetfor at lade sig lede af Kjærlighed til Sandheden ere de henfaldne til Kjødets Lyster, til Ærgjerrighed og Pengebegjærlighed, som efter Skriften er „en Rod til alt Ondt".

Er Kristi Kirke bleven set igjen, ligesom den var tilforn i „sin Sorgs og Ydmygelses Dage"? Lad dens Profeters Blod, som endnu pletter Illinois's Jordbund i de Forenede Stater, standse et Øjeblik i dets Raab til Himlen om Hævn og svare ja. Lad Fængslernes Mure, som have indesluttet dens trofaste Tjenere, svare, og lad Missouris og Nauvoos Rædsler i al deres Forfærdelighed træde frem fra det Forbigangne, bære deres hjerteskjærende Vidnesbyrd og svare ja.

Dengang Herren gjengav sin Kirke med al dens tidligere Herlighed til Jorden, med inspirerede Profeter, Apostle, Ældster og Lærere, med dens fordums Lærdom, Ordinancer, Gaver, Velsignelser, Helbredelser og Mirakler og medbringende den samme Kjærlighed, Enighed, Tro og Fred som forhen, vilde da Verden bøje sig for den og med Tilbedelse underkaste sig dens Villie? Nej, men som den gjorde i det første Aarhundrede, hadede Verden Kirken og jagede den gjennem større Sorg og Ydmygelser end tilforn, og vi glemme ikke, at den amerikanske Presse bidrog sit til disse lave og ugudelige Handlinger. Men der kommer en Dag, da Sandheden vil triumfere, og da alle Mennesker ville bøje sig med Tilbedelse for den sande Gud og dyrke ham paa den af ham befalede Maade; det vil være, naar „de Ugudelige skulle udryddes evindeligen" tilligemed „Hver, som elsker og øver Løgn".

Vi have endda gode Ønsker for vore Fjender; vi blive opmuntrede ved den mindste Tilnærmelse til Sandheds Erkjendelse hos vore Mod-

standere og nære stadig Haab om en Forandring til det bedre. Derfor haabe vi, at Dagspressen i Tidens Løb maa komme saa vidt, at den kan se Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i al dens „naturlige, enkle og usmykkede Skjønhed" og antage den for noget „Enklere, Renere, Klarere og mere Ædelt" end alle de øvrige Sekter forenede i den nyere Tid og blive ledet til at bøje sig med Tilbedelse for dens Ophavsmand, den sande, levende Gud.

Tiden vil komme, da mange Redaktører, som nu glæde sig ved at sætte onde Rygter, hvor falske de end ere, i Omløb om Guds Folk, ville kappes om at opnaa de Helliges Gunst lige saa meget, som de nu gjøre for at være Redskaber for politiske Sværmere eller gejstlige Skinhellige; om deres Tjeneste vil blive antaget er en anden Sag.

Men de, som ere saa blinde og forbitrede paa „Mormonspørgsmaalet", ville gjøre vel i at standse og tænke; thi de kunne snart opdage, at de i deres Daarskab have stridt imod Gud. Maa et evigt Sandhedslys skinne for deres Sind, at de kunne se deres Stilling, før det er for silde."

Den skandinaviske Missions Historie. Ældste Andrew Jenson, Kirkens assisterende Historieskriver, retter i „Bikuben" nedenstaaende Opfordring til Missionærer og Andre. Vi medgive den vor varmeste Anbefaling og haabe, at mange af de missionerende Ældster, det lokale Præstedømme og de Hellige i Almindelighed ville skjænke denne Sag al den Opmærksomhed, som den fortjener. Naar den skandinaviske Missions Historie kommer til at foreligge, vil det uden Tvivl vise sig, at de tre Lande, den omfatter, indtage en af de smukkeste og mest fremtrædende Pladser i Missionernes Historie i den sidste evangeliske Uddeling.

„Paa min nylig afsluttede Mission til Europa lykkedes det mig at indsamle omtrent et Hundrede værdifulde Protokoller fra den skandinaviske Mission, i Særdeleshed fra Norge og Sverige, hvilke Bøger jeg bragte med mig hjem, og de ere nu anbragte i tilbørlig Orden paa Historieskriverens Kontor sammen med de mange andre Bøger og Protokoller af lignende Slags, som bleve indsamlede fra de forskjellige Missionsmarker i Verden for nogle Aar siden. Ved Hjælp af disse Bøgers Indhold og andet Materiale, baade skrevet og trykt, som vi have til Raadighed, ere vi i Stand til at kunne skrive en fuldstændig og sandfærdig Historie over den skandinaviske Mission. Og paa dette Arbejde have vi nu taget fat i den Hensigt at fuldføre det, førend vi skrive nogen anden Missions Historie. Tiden er derfor nu kommen for vore Brødre, der have virket som Missionærer i den skandinaviske Mission, og for Andre at indsende til Historieskriverens Kontor en Beretning om deres personlige Virksomhed og Erfaring, for at de kunne komme i tilbørlig Betragtning i Missionens Historie. En Del interessante Missionsberetninger af den Slags bleve for flere Aar siden offentliggjorte i „Morgenstjernen"; disse Artikler ville nu paany komme til Anvendelse,

og de kunne samtidig tjene Andre, som have Noget at meddele, til Vejledning ved Affattelsen af deres egne Rapporter. Vi bede derfor alle Vedkommende om snarest mulig at indsende deres Beretning til Anthon H. Lund eller til Andrew Jenson, L. D. S. Historian's Office, Salt Lake City, Utah. Det, som særlig ønskes, er en fuldstændig Beretning om Maaden, hvorpaa Evangeliets Fylde først blev bragt til de forskjellige Stæder og Landsdele i Danmark, Sverige og Norge, nøjagtige Beretninger om mærkværdige Helbredelsestilfælde under Ældsternes Administration samt alle andre Tilkjendegivelser af Guds Naade og Velsignelser; ligeledes ønskes Beskrivelser over Missionsrejser, vigtige Forsamlinger, Forfølgelser, Arrestationer, Fængslinger for Evangeliets Skyld osv. Nøjagtige Data ønskes, og Afhandlingerne kunne skrives paa Engelsk, Dansk, Norsk eller Svensk."

Slægtregistre. Ældste Jens Jensen, der sidste Efteraar blev afløst fra sin Mission som Skriver for „Skandinaviens Stjerne", agter ifølge „Bikuben" at vende tilbage til Danmark i den nærmeste Fremtid for at samle Slægtregistre. Broder Jensen er særdeles øvet i dette Arbejde, og det er os en Glæde at kunne anbefale ham til Sødskende og Venner, som ønske at faa samlet deres Slægtregistre. De Interesserede maa opgive de fulde Navne paa de Personer og deres Forældre, hvis Slægtregistre ønskes opsøgte, tilligemed Stedet, Byen, Sognet og Amtet, hvor de vare fødte, samt Fødselsdato. Eventuelle Forespørgsler osv. kunne foreløbig adresseres til Missionskontoret, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.; de Vedkommende kunne da senere træffe nærmere Bestemmelse med Broder Jensen, naar han ankommer.

Besøgende. Mr. J. W. Vansant af Piano- og Orgel-Firmaet Vansant & Chamberlain, Salt Lake City, Utah, og Ældste Anthony M. Nelson, Firmaets specielle Repræsentant, have paa deres Rundrejse i Europa ogsaa beæret Missionshuset i Kjøbenhavn med et Besøg i Begyndelsen af denne Maaned. Broder Nelson har samtidig taget Anledning til at besøge sine Forældre og Slægtninge i Aalborg.

Beskikkelse. Ældste Charles J. A. Lindquist er beskikket til at præsidere over Stockholms Konference istedetfor Konferencepræsident Niels Anthon, der er afløst.

Afløsning. Nedennævnte Ældster ere ærefuldt afløste fra deres Missionsarbejde med Tilladelse til at rejse hjem til deres Kjære i Zion:

Niels Anthon fra Stockholms Konference,
Martin P. Thompson fra Christiania Konference,
Christian N. Christensen fra Aarhus Konference.

Dødsfald. **Kirsten Nissen** (født Knudsen) døde d. 27 Januar 1903. Hun blev født d. 5 April 1828 i Verø, Sjælland; annammede Evangeliet i Kjøbenhavn d. 10 August 1851 og emigrerede til Utah 1860. Hendes Mand, **Hans Matthias Nissen**, døde d. 9 April 1903. Han blev født i Viborg, Jylland, d. 8 Juni 1823 og annammede Evangeliet d. 28 April 1854; derefter virkede han som Missionær indtil 1860, da han emigrerede til Utah og bosatte sig i Ephraim. De vare begge gode, trofaste Sidste-Dages Hellige.

Sand Sympathi.

(Af Ældste Robert L. Anderson af Londons Konference.)

Det religiøse Liv hos de Sidste-Dages Hellige er praktisk i sin Natur. Nogen absolut Armod existerer ikke iblandt dem, og de have ingen Brug for Fattiggaarde. De Hungrige faa ikke Lov til at sulte, eftersom de Helliges Fasteoffer kommer dem tilgode, og det gammeldags Udtryk „Gud velsigne Dem!" finder Vej til Menneskene paa en Maade, som er uden Sidestykke i Verden. „De gamle Folks Dag", en af de Sidste-Dages Helliges Foranstaltninger i Utah, er med hele sin glade Forsamling et Exempel herpaa. Der bliver overladt disse kjære, gamle Sjæle en bestemt Plads, hvor de kunne forsamles, og paa Jernbaner og Sporvogne faa de fri Befordring. Alle, som ere over 70 Aar — uden Hensyn til Farve, Race eller Religion — vaages der over med lige stor Omhu, og ved at se deres lykkelige Ansigter faar man tilstrækkelig Belønning for al Ulejlighed. Det er et rørende Syn at se dem blive ligesom Børn igjen ved at komme i Samtale med hverandre og opfriske gamle Minder. Hvor Kjærligheden lægges praktisk for Dagen, vil Herren altid belønne sit Folks Anstrengelser. Alle, som ere over de 70, bære ved denne Lejlighed et rødt Baand, over 80: et blaat og over 90: et hvidt Æresmærke; Forfatteren af disse Linier har ledsaget ikke saa faa af de hvidmærkede Helte og Heltinder til den for dem bestemte Plads.

Man kan sjelden finde noget mere fordærveligt under sand Religion end Sympathi for Andres Lidelser, hvis der ikke samtidig gjøres Noget for at hjælpe; endnu værre er det dog maaske, naar man hører Nogen ytre en Medfølelse, som i Virkeligheden er langt borte. Livet omkring os illustrerer tidt Fablen om det syge Dyr, der søgte Hvile og Vederkvægelse i Bjergene. Det valgte et fredeligt og afsondret Sted tæt ved en Strøm, hvor Græsset var højt og frodigt, og hvor det kunde faa Føde og Næring uden store Anstrengelser. Men Dyrets Venner opsøgte det, og medens de gave deres Sympathi og Medynk tilkjende, aad de alt Græsset deromkring, saa at det syge Dyr bagefter sultede ihjel.

Lignelsen om Manden, der paa Vejen til Jericho faldt iblandt Røvere, viser os den Pligt at være hjælpsomme. Den Saarede ved Vejsiden modtog ingen Hjælp fra Præsten eller Leviten; skjøndt de saa' hans Elendighed, vendte de sig begge fra ham og gik bort. Men en af de foragtede Samaritanere, som ogsaa rejste denne Vej, ynkedes over ham, forbandt hans Saar, satte ham op paa sit Dyr og førte ham til et Herberge og plejede ham. Næste Dag, da han rejste bort, tog han to Pengestykker, gav Værten dem og sagde: „Sørg for ham, og hvad du udlægger mere, vil jeg betale dig, naar jeg kommer igjen." Jesu Spørgsmaal om, hvem af disse tre der var hans Næste, som faldt iblandt Røvere, er vel kjendt. Den tomme Sympathi kan ikke klæde den Nøgne, og gode Ønsker kunne ikke føde den Hungrende.

(Mill. Star.)

Et af de tre Vidner om Mormons Bog.

Oliver Cowderys sidste Dage.

Ved en speciel Konference, som blev afholdt i Council Bluffs, Iowa, den 21 Oktober 1848, var Broder Oliver Cowdery, et af de tre Hovedvidner om Sandheden af Mormons Bog, som paa Grund af Utilfredshed havde fjernet sig fra Kirken i flere Aar og fungeret som Lovkyndig, tilstede og talte. Afdøde Apostel Orson Hyde præsiderede i nævnte Konference. Broder Reuben Miller var ogsaa tilstede og optegnede Broder Cowderys Bemærkninger. Han har leveret en Afskrift deraf og siger, at det er Ord til andet, som Oliver Cowdery udtalte dem:

„Venner og Brødre, mit Navn er Oliver Cowdery. I denne Kirkes tidligere Historie stod jeg som Medlem af dens Raad, og dens Interesser vare mine. Sandt er det, Guds Gaver og Kaldelse har ingen Gjenkaldelse; det var ikke, fordi jeg var bedre end andre Mennesker, at jeg blev kaldet; men for at udføre Guds Hensigter kaldte han mig til en høj og hellig Kaldelse.

Jeg skrev med egen Haand Mormons Bog paa faa Sider nær, eftersom den blev dikteret af Profeten Joseph Smith, som oversatte den ved Hjælp af Urim og Thummim eller, som de kaldes i denne Bog, hellige Seerstene. Jeg saa' med mine egne Øjne og tog fat med egne Hænder paa de Guldplader, fra hvilke den blev oversat. Jeg saa' ogsaa med egne Øjne og tog fat med egne Hænder paa de hellige Seerstene.

Mormons Bog er sand. Sidney Rigdon skrev den ikke; Mr. Spaulding skrev den ikke; men jeg selv skrev den, eftersom Ordene kom fra Profetens Mund. Den indeholder det evige Evangelium og er en Opfyldelse af Apostlen Johannes's Aabenbaring, hvori han siger, at han saa' en Engel komme med det evige Evangelium for at forkynde det for enhver Nation, Slægt, Tungemaal og Folk. Den indeholder Saliggjørelsens Grundsætninger, og hvis I, mine Tilhørere, ville vandre efter dens Lys og adlyde dens Forskrifter, ville I blive frelste med en evig Frelse i Guds Rige. Broder Hyde har nylig sagt, at det er af stor Vigtighed, at vi holde os til den rigtige Kanal for at undgaa at komme paa Grund — det er sandt — Kanalen er her, og det hellige Præstedømme er her.

Jeg var tilstede hos Joseph, da en hellig Engel fra Gud kom ned fra Himmelen og beseglede paa os eller gjengav os det mindre aaronske Præstedømme og samtidig sagde til os, at det skulde forblive her, saa længe Jorden stod.

Jeg var ogsaa tilstede hos Joseph, da det større eller melchisedekske Præstedømme blev gjengivet af Apostlene Peter, Jakob og Johannes. Dette Præstedømme beseglede vi da paa hinanden efter Guds Villie og

Befaling. Dette Præstedømme skal ogsaa, som det blev tilkjendegivet, forblive paa Jorden. Dette hellige Præstedømme med dets Myndighed beseglede vi da paa Mange, og det er ligesaa godt og gyldigt, som om Gud havde gjort det i egen Person. Jeg lagde mine Hænder paa den Mand — ja, jeg lagde min højre Haand paa hans Hoved (her pegede han paa Broder Hyde), og jeg beseglede dette Præstedømme paa ham, og han har det endnu. Han blev ogsaa kaldet ved mig, gjennem Troens Bøn, til at være en af den Herre Jesu Kristi Apostle."

I den første Del af den paafølgende November Maaned, som Broder Miller siger, sammenkaldte Apostel Hyde et Højraad i Tabernaklet for at overveje Sagen angaaende Oliver Cowdery, som tidligere var bleven udelukket ved et Højraad, og det ansaas for rigtigst, hvis han skulde optages i Kirken, at antage ham ved et lignende Højraad. For dette Raad sagde Oliver Cowdery:

„Brødre! I flere Aar har jeg været adskilt fra eder, og nu ønsker jeg at komme tilbage. Jeg ønsker at komme i Ydmyghed og blive En i eders Midte. Jeg søger intet Kald. Jeg ønsker alene at være forenet med eder. Jeg staar udenfor Kirken og er som saadan ikke Medlem af den, men jeg ønsker at blive det. Jeg ønsker at komme ind ad Døren. Jeg kjender Døren. Jeg er ikke kommen hertil for at søge Anseelse, men jeg kommer med Ydmyghed for at underkaste mig dette Raads Afgjørelse, da jeg veed, at dets Afgjørelse er rigtig og bør adlydes."

Raadets Ordfører, George W. Harris, foreslog, at Oliver Cowdery blev optaget.

En Del Ordvexling fandt Sted angaaende et Brev, som det sagdes Oliver Cowdery havde skrevet til David Whitmer.

Cowdery stod atter frem og sagde: „Hvis nogen Person har Noget imod mig, da lad ham forklare sig. Idet jeg kommer her tilbage og i Ydmyghed begjærer at blive optaget som Medlem, gjennem Døren, indbefatter det hele Sagen. Jeg anerkjender denne Myndighed."

Apostel Hyde foreslog, at Broder Oliver Cowdery blev optaget i Kirken ved Daab, og at alle gamle Ting bleve glemte, hvilket enstemmigt vedtoges.

Ældste Phineas H. Young, som var nærværende ved Cowderys Død i Richmond i Missouri den 3 Marts 1849 Kl. 4 Morgen, meddeler, at Oliver Cowderys sidste Øjeblikke bleve anvendte til at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, som aabenbaredes gjennem Joseph Smith, og Kraften af det hellige Præstedømme, som han havde modtaget ved Profetens Ordination. (Deseret News.)

Af Skyggerne slutter man sig til Højderne, og af Ydmygheden bedømmer man Mandens Storhed.

Det Sande fremmer, af Vildfarelse udvikler der sig Intet, den forvikler os kun. Goethe.

Carthage Fængsel.

Den 27 Juni 1844.

I Carthage Fængselsstue der er saa rød en Plet,
den vaskes ej af Gulvet ved nogen Død'ligs Tvæt,
og under Vindueskarmen ej Regnens hele Flod
formaar at rense Stenen for Josephs dyre Blod.

Profeten og hans Broder, vor Patriark saa kjær,
de søgte Ly i Vagten mod Pøblens vilde Hær,
og midt i Stormens Rasen saa fulgte dem i Tro
den ædle Willard Richards og Taylor, de to.

De havde sikkert Lejde fra Guvernørens Haand,
ved Statens Segl bekræftet og fri for alle Baand,
de havde ingen Brøde, de stod ej for en Dom —
i Fred og Folkets Ærind til Carthage By de kom.

Men Herren havde talet om Josephs Martyrdød.
Hans Blod det vilde rinde, før næste Dag frembrød;
dog jublede hans Hjerte som Morgenlærkens Sang,
thi Livets Krone blinked ved Enden af hans Gang.

Han havde længe vidnet om, hvad der forestod,
Guds Fjender tørsted efter at se hans Hjerteblod;
han skulde nu besegle den sidste store Pagt,
da Himlen gjengav Jorden al Præstedømmets Magt.

Saa vidned han for Vagten, og dybt i Manges Bryst
begyndte Troens Spire at vækkes ved hans Røst,
og Mange sagde: Denne er en retfærdig Mand,
Nu gaa vi, her vi ikke blive vil og kan.

Af sytten Præster ledet en sværtet Pøbelhob
foer væbnet frem mod Vagten med Eders vilde Raab,
mens indenfor der toned en liflig Salmesang,
hør, Hyrums Stemme smelter i Josephs rene Klang.

Nu synger Taylor ene — nu lyder det i Kor —
hør, det er Josephs Tale — og det er Richards' Ord.
Han siger: „Broder Joseph, vort Liv skal frelse dit."
„Nej, kjære Broder Richards, du kan ej frelse mit."

Hør Vaabnene, de klirre, hør Skud og Eders Raab,
nu segner Broder Hyrum i Martyrblodets Daab.
Og se, Apostlen Taylor vil frelse Josephs Liv,
han bøjer sig og falder nu som et knækket Siv.

Og midt i Kugleregnen der Willard Richards stod,
hans Hu var kun at spare den kjære Josephs Blod;
men denne kasted venligt paa ham sit sidste Blik,
han vendte sig og frejdig mod sine Fjender gik.

Da myrdet grumt som Lammet han segnede til Jord,
„min Herre og min Gud!" var hans sidste elskte Ord;
den bedste Sjæl, som aanded i denne Slægt og Tid,
den havde fuldendt Løbet og Troens gode Strid.

Den store Herrens Tjener, som Rigets Nøgler fik,
ved hvem al Magt og Fylde til Jordens Slægter gik;
den Seer, som beredte nu Vejen for Guds Søn,
i Liv og Død af Verden han fik Profeters Løn.

Og frække Pøbelhænder mishandlede hans Lig,
til Herren satte Grændse for Djævlenynglens Krig;
til Ilden tusindtunget fra Himmelen nedfoer,
saa Pøbelskaren skjælved og styrtede mod Jord.

Da flyed Mørkets Bander, og Joseph ene laa —
hvor kort før mange Tusind paa Torvets Plads man saa',
der ene Doktor Richards hos sine Venner gaar
og standser Blodets Strømme af Taylors dybe Saar.

Farvel, vor elskte Joseph, du Seer og Profet,
som har din Gud og Frelser en banet Vej beredt!
Det bedste Blod er rundet, siden Frelserens flød,
fra dine Aarer salved det Jorden i din Død.

Farvel, vor ædle Hyrum, dit Navn i evig Glands
forenet staar med Josephs i Martyrkronens Krands;
naar Herren skal regjere med Zions Folk paa Jord,
Velsignelsen besegles da paa os ved dit Ord.

Og ædle Willard Richards, du faste Klippesten,
du ejed Malmets Styrke og Barnesjælen ren.
Du store Zions Kjæmpe, blandt Guds Apostle talt,
af Herrens Folk velsignes dit Minde overalt.

Og Taylor, du bær Vidne end om den Trængselsstund,
dit Blod med Hines blandet flod paa Carthages Grund,
dit Navn med Josephs, Hyrums og Richards herligt staar
og straaler over Tiden i Evighedens Vaar.

Vilhelm Poulsen.

Indhold:

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).